

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30.08.1995, sp. zn. 9 To 236/95, ECLI:CZ:KSHK:1995:9.TO.236.1995.1

Číslo: 19/1998

Právní věta:

K výkladu znaku trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 3 tr. zák. záležejícího v podmínce, aby byla před posuzováním jednáním použita proti pachateli bezvýsledně opatření v občanském soudním řízení směřující k výkonu rozhodnutí soudu nebo soudem schválené dohody o výchově nezletilých dětí, a k okolnostem takového činu, které mají vliv na stupeň jeho nebezpečnosti pro společnost:

Podle ustanovení § 273 o. s. ř. toho, kdo se odmítá podrobit soudnímu rozhodnutí nebo neplní soudem schválenou dohodu o výchově nezletilých dětí a o úpravě styku s nimi, před nařízením výkonu rozhodnutí vyzve předseda senátu, aby se rozhodnutí podrobil nebo dohodu plnil. Jestliže je výzva bezvýsledná, ukládá předseda senátu takové osobě postupně pokuty. Tato opatření lze považovat za použitá bezvýsledně, jestliže i poté, co byla uložena pokuta, pachatel maří výkon rozhodnutí nebo neplní dohodu. Z hlediska trestní odpovědnosti pak stačí uložení jediné pokuty. Skutečnost, že obžalovaná podala nový návrh na změnu úpravy styku nezletilého s otcem, nemusí nutně snižovat stupeň nebezpečnost jejího jednání pro společnost záležejícího v bránění styku nezletilého s otcem.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 30.08.1995

Spisová značka: 9 To 236/95

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí

Předpisy: 140/1961 Sb. § 171 odst. 3 99/1963 Sb. § 273

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Hradci Králové zamítl odvolání obžalované proti rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 24. 5. 1995 sp. zn. 2 T 9/95.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Náchodě ze dne 24. 5. 1995 sp. zn. 2 T 9/95 byla obžalovaná H. Č. uznána vinnou trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 3 tr. zák. a odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců podmíněně na zkušební dobu jednoho roku.

Trestná činnost obžalované podle napadeného rozsudku spočívá v tom, že v době od poloviny prosince 1993 do 20. 9. 1994 v Broumově, Velké Vsi i jinde znemožňovala svému bývalému manželovi M. Č. stýkat se s jejich synem nezl. M. Č., ačkoli styk otce s nezletilým byl upraven rozsudky Okresního soudu v Náchodě ze dne 20. 8. 1991 sp. zn. 8 C 63/91 a ze dne 19. 5. 1993 sp. zn. P 172/92 tak, že otec je oprávněn stýkat se s nezletilým v každém lichém týdnu v roce, v sobotu v době od 9.00 hod. do 17.30 hod., druhý svátek vánoční od 9.00 hod. do 17.00 hod. a v pondělí velikonoční od 9.00 hod. do 12.00 hod., a to i poté, co jí v rámci výkonu rozhodnutí byla uložena pokuta usnesením Okresního soudu v Náchodě ze dne 5. 6. 1992 sp. zn. 9 Nc 3/92, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 8. 1992 sp. zn. 9 Co 393/92.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná odvolání, ve kterém namítá, že v žalované době proti ní bylo použito pouze jediné opatření v občanském soudním řízení, ostatní rozhodnutí o uložení pokut nebyla pravomocná. I kdyby se trestného činu dopustila, není stupeň společenské nebezpečnosti jejího jednání vysoký, neboť podávala návrh na změnu výchovy, protože styk syna s otcem se uskutečňoval v podmínkách, které byly dítěti na újmu. Místo toho, aby soud zabezpečil zájem dítěte, ukládal jí další pokuty. Navrhuje, aby napadený rozsudek byl zrušen a ona obžaloby zproštěna.

Krajský soud ve smyslu § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k tomuto závěru:

Skutková zjištění v napadeném rozsudku učiněná jsou správná, úplná a odpovídají všem v hlavním líčení řádně provedeným důkazům, včetně opatrovnického spisu Okresního soudu v Náchodě sp. zn. P 172/92. Je nepochybné a obžalovaná to ani nepopírá, že odmítala nezletilého syna vydat otcí tak, jak bylo určeno soudními rozhodnutími. Původně, a to v roce 1991, bylo stanoveno, že otec je oprávněn stýkat se s nezletilým M. Č. každou lichou sobotu v měsíci od 15.00 do 18.00 hod., druhý svátek vánoční od 9.00 do 17.00 hod. a v pondělí velikonoční od 9.00 do 12.00 hod., přičemž otec je oprávněn převzít syna před místem bydliště matky a opět ve stanovenou dobu jej před jejím bydlištěm předat.

V roce 1992 však obžalovaná podala návrh soudu na změnu původního rozhodnutí o úpravě styku a uvedla, že v důsledku změny zdravotního stavu dítěte nedochází k realizaci styku otce s nezletilým podle soudní úpravy, a žádala nově upravit styk na každou lichou sobotu v měsíci od 15.00 do 18.00 hod, avšak v její domácnosti, popř. za její přítomnosti.

Naproti tomu otec žádal rozšíření styku se synem. Opatrovnický soud prováděl obsáhlá zjištění k tvrzení obou stran, opatřil si i znalecký psychologický posudek a vyjádření opatrovníka. Ze znaleckého posudku pak vyplynulo, že nezletilý M. Č. projevuje intenzivní přání kontaktu s otcem na delší dobu, přičemž u otce nebyly shledány žádné negativní skutečnosti, které by jej z výchovy dítěte vylučovaly.

Opatrovník vyslovil nesouhlas s omezením styku otce se synem. Poté oba rodiče uzavřeli dohodu, kterou byl otcí umožněn širší kontakt se synem. Soud pak dohodu rodičů schválil, když součástí dohody bylo i to, že matka je povinna nezl. M. Č. ke styku v upravených termínech řádně a včas připravit a otcí předat. Toto soudní rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 9. 1993. Před touto dohodou potvrzenou soudem obžalovaná odmítala syna otcí vydat, soud se pokoušel o pohovor s rodiči a smírné řešení tohoto problému, avšak ani potom matka svou povinnost, která vyplynula ze soudního rozhodnutí, neplnila. Byla jí proto uložena pokuta a matka nezletilého byla v tomto rozhodnutí upozorněna na to, že se vystavuje nebezpečí trestního stíhání.

Ani přes uložení této pokuty a nové soudní rozhodnutí ohledně styku otce s nezletilým však obžalovaná neumožňovala otci styk se synem a opět trvala na tom, jak sama v trestním řízení uváděla, že by otci umožnila styk se synem v její domácnosti a poukazovala na nevhodné prostředí pro syna u otce. Jak však již bylo výše uvedeno, toto nevhodné prostředí nebylo zjištěno ani znaleckým posudkem, ani vyjádřením opatrovníka.

Ačkoliv soudní rozhodnutí o úpravě styku s nezletilým nabylo právní moci 1. 9. 1993, již od prosince téhož roku, odmítala obžalovaná syna otci ve stanovených termínech vydávat. To pak vedlo k tomu, že obžalované byly v civilním řízení uloženy v květnu a v červnu další pokuty, ohledně nichž rozhodnutí nabylo právní moci až 31. 10. 1994. Přitom před uložením těchto pokut opatrovnický soud zkoumal i to, zda nezletilý byl v roce 1994 nemocen, a bylo zjištěno, že nikoliv.

Z výše uvedených skutečností je tedy jednoznačně patrné, že obžalovaná svévolně neumožňovala otci styk s jejím synem, a to ani přesto, že v občanském soudním řízení byla nejprve vedena k tomu, aby svou povinnost plnila, a když toto opatření zůstalo bez odezvy, byla jí uložena pokuta.

Není namístě námitka obžalované, že se snažila, aby soud rozhodl o změně úpravy styku otce s nezletilým, když tento styk, jak již bylo výše uvedeno, neumožňovala ani zakrátko poté, co byla schválena soudní dohoda o tom, kdy bude dítě otci vydáno. Začala pak znovu tvrdit, že by umožňovala styk nezletilého s otcem v její domácnosti, ačkoliv bylo v soudním řízení rozhodnuto, že není důvod pro vyhovění jejímu požadavku.

K námitce obžalované, že proti ní bylo bezvýsledně použito pouze jediné opatření soudu a není tak splněna podmínka § 171 odst. 3 tr. zák., podle níž je zapotřebí více než jednoho opatření, je třeba poznamenat, že opatřením v občanském soudním řízení se rozumí mírnější způsob donucení, jež lze použít k dosažení výkonu rozhodnutí o výchově nezletilých dětí (§ 273 o. s. ř.). podle tohoto ustanovení toho, kdo se odmítá podrobit soudnímu rozhodnutí nebo neplní soudem schválenou dohodu o výchově nezletilých dětí a o úpravě styku s nimi, před nařízením výkonu rozhodnutí vyzve předseda senátu, aby se rozhodnutí podrobil nebo dohodu plnil. Jestliže je výzva bezvýsledná, ukládá předseda senátu takové osobě postupně pokuty. Tato opatření budou použita bezvýsledně, jestliže i poté, co byla uložena pokuta, pachatel maří výkon rozhodnutí nebo neplní dohodu. Z hlediska trestní odpovědnosti pak stačí uložení jediné pokuty. Neobstojí ani další námitka obžalované, že podávala nový návrh na změnu úpravy styku nezletilého s otcem. Předchozí rozhodnutí bylo pravomocné, obžalovaná ho odmítala respektovat, přitom ze šetření opatrovníka nezletilého vyplynulo, že otec má vytvořeny dobré podmínky pro styk se synem. Pokud tedy nebylo vydáno jiné rozhodnutí, byla obžalovaná povinna umožnit otci styk s nezletilým. Nelze se proto ztotožnit s jejím závěrem, že její jednání není společensky nebezpečné. V zájmu nezletilého je, a vyplynulo to i ze znaleckého posudku, aby se s otcem stýkal.

Obžalované byl uložen pouze mírný trest odnětí svobody, a to podmíněně odložený na nejkratší možnou zkušební dobu. Soud předpokládá, že si obžalovaná uvědomí nesprávnost svého počínání a soudní rozhodnutí bude respektovat. Jinak se vystavuje nebezpečí, že podmíněně odložený trest odnětí svobody bude přeměněn na trest nepodmíněný.

Protože v postupu soudu prvního stupně nebylo shledáno pochybení, nezbylo odvolacímu soudu, než podané odvolání jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítnout.